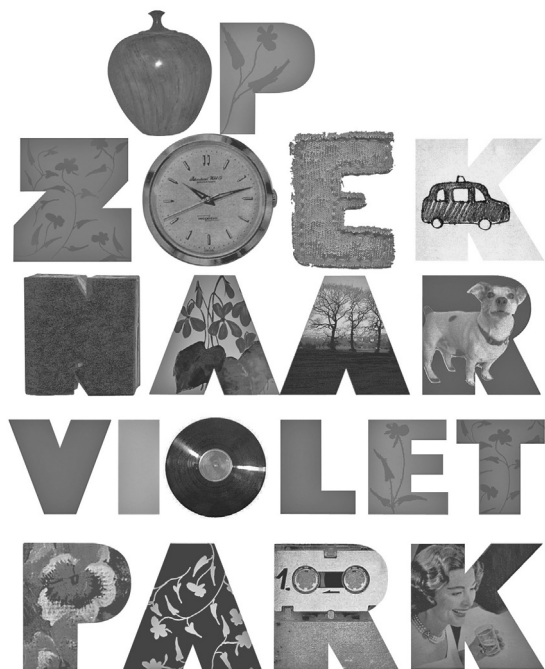

Op zoek naar Violet Park

JENNY VALENTINE

Vertaald door Jenny de Jonge

moon

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van de Stichting Fonds voor de Letteren.

Tekst © 2007 Jenny Valentine

Oorspronkelijke titel *Finding Violet Park*

Nederlandse vertaling © 2008 Jenny de Jonge en Moon,
Amsterdam

Omslag © 2008 Natascha Stenvert

Zetwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0081 0

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Uitgeverij Moon drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk. Zo helpen we oerbossen te behouden.

Voor Alex en zijn *Tardis Heart*

EEN

De taxicentrale was in een achterstraatje met kinderkopjes en aan twee kanten lage huisjes. Daar heb ik Violet Park voor het eerst ontmoet, of wat er nog van haar over was. Ernaast was een consultatiebureau – nogal een chique naam voor een gebouw met een krakkemikkige bruine deur zonder fatsoenlijke deurkruk en een opgeplakt houten huisnummer in de vorm van clowntjes. De 3 van nummer 13 was een w op zijn kant en ik vond het een beetje zielig maar ook wel leuk.

Normaal neem ik nooit een taxi, maar het was vijf uur 's ochtends, ik was te moe om te gaan lopen en ik had net een briefje van tien in mijn jaszak gevonden. Ik liep naar binnen voor een rit naar huis en had prompt de vreemdste ontmoeting van mijn leven.

Achteraf bleek dat die tien pond helemaal niet van mij was. Mijn zus Mercy had de avond ervoor – zonder te vragen – mijn jas geleend, ook al staan jongenskleren haar niet en was hij zeker twee maten te groot. Ze was razend op me vanwege het geld. Ik zei dat ze het misschien maar als huur moest beschouwen, en waar moest het heen met de wereld als mensen maar gewoon pakten wat niet van hen was?

Het is gek als je over zulke belangrijke momenten in je

leven gaat nadenken, toevallige gebeurtenissen die op den duur enorm belangrijk blijken te zijn. Soms, als ik niet weet welke weg ik zal nemen, bijvoorbeeld naar de bioscoop in Camden, krijg ik het gevoel dat als ik misschien de verkeerde route neem, er iets vreselijks zal gebeuren op een plek waar ik nooit zou zijn terechtgekomen als ik de goeie weg had genomen. Als je op die manier over dingen nadent, wordt kiezen echt heel moeilijk, omdat ik me altijd afvraag wat er gebeurt met alles wat je besluit niet te kiezen. Net als mam, die zegt dat ze zo gauw ze met pap was getrouwd, wist dat ze de fout van haar leven had gemaakt en dat ze, toen ze door het middenpad terugliep, haar ongetrouwde ik praktisch onder de boog van de kerkdeur buiten in het zonlicht kon zien ronddansen, zo vrij als een vogeltje, en dat ze wel had kunnen kotsen. Ik zie mam graag als zo'n schuimtaart voor me met haar haar helemaal bol en plakkerig, terwijl ze zich aan paps arm vasthoudt en het gevoel heeft dat ze op de looper moet kotsen. Ik moet er altijd om lachen.

Hoe dan ook, Mercy besloot mijn jas te lenen en vergat er voor te kiezen om het geld eruit te halen en ik verkoos om de hele nacht door te brengen bij mijn vriend Ed in het chique huis van zijn moeder (Miss Denemarken 1997, met spraakles) en daarna koos ik ervoor om een taxi te nemen.

Het was donker in het straatje, blauwzwart met een oranje weerschijn van de straatverlichting op de hoofdweg, vlak voor het licht begon te worden, en de tijd stond als het ware stil. Mijn schoenen maakten zo'n kabaal op die kinderkopjes dat ik me begon te verbeelden dat ik terug was in de tijd, in een of andere victoriaanse hoerenbuurt. Toen

ik de taxicentrale binnenstapte, was het daar modern en behoorlijk lelijk. Een van de drie tl-buizen aan het plafond flikkerde, maar met de andere twee was niks mis en het helle licht deed pijn aan mijn ogen en maakte dat iedereen er grauw, uitgezakt en ziek uitzag. Er waren geen andere klanten, alleen verveelde slaperige chauffeurs die op de volgende vracht wachtten, de ene sigaret na de andere opstaken of kranten van drie dagen oud lazten. Aan een muur hing een ingelijste landkaart van Cyprus en er was zo'n gaskachel waarvan ze zeggen dat ze draagbaar zijn, met een enorme fles die je aan de achterkant moet bevestigen. Wij hadden er zo een in de jeugdherberg toen we vorig jaar met schoolreis naar de Brecon Beacons gingen. Die dingen zijn niet draagbaar.

De chef zat een paar treden hoger in zo'n klein hokje met een raam dat op de rest uitkeek en je zag meteen dat hij de baas was van het spul. Hij had een sigaar in zijn mond terwijl hij praatte en de rook kwam in zijn ogen, waardoor hij die moest dichtknijpen, en de sigaar wipte op en neer onder het praten en je kon zien dat hij dacht dat hij Tony Soprano was of zo.

Iedereen keek meteen naar mij toen ik binnenkwam, omdat ik voor wat afleiding zorgde in hun saaie nachtdienst en plotseling voelde ik me heel licht in mijn hoofd en werd ik vanbinnen koud en dan weer warm. Ik ben best lang voor mijn leeftijd, maar omdat ze zo vanuit hun stoel naar me opkeken kreeg ik het gevoel dat ik een vreemd soort reus was. De enige die niet naar me keek was Tony Soprano, dus ik richtte me zo'n beetje tot hem en glimlachte zodat ze allemaal zagen dat ik niets kwaads in de zin had en niet uit

was op rottigheid. Hij zat op die sigaar te kauwen en hem met zijn tanden van de ene mondhoek naar de andere te bewegen en er zo aan te paffen dat zijn hokje vol sigarenrook kwam te staan. Ik dacht dat als ik daar maar lang genoeg zou blijven staan, hij misschien wel uit het zicht zou verdwijnen, zoals bij een onbedoelde goocheltruc. De rook drong door de barsten en kieren van zijn verkeerstoren daar boven en ik werd er misselijk van, dus zocht ik, nog steeds glimlachend, naar iets anders om naar te kijken.

Toen zag ik Violet voor het eerst. Ik zeg 'Violet', maar nu overdrijf ik, omdat ik toen haar naam nog niet eens wist en wat ik feitelijk zag was een urn met haar erin.

De urn was daar het enige wat de moeite waard was om naar te kijken. Misschien kwam het doordat ik al de hele nacht op was, misschien moest ik me ergens op focussen om niet om te vallen, weet ik veel, ik zag een urn. Halverwege een muur met houten lambrisering, type blokhut, zat een plank met een paar tijdschriften erop en een kop-en-schotel die zo uit een parochiezaal of uit een ziekenhuis leken te komen. Daarnaast stond die urn, waarvan ik toen niet besepte dat het een urn was, maar waarvan ik dacht dat het gewoon een soort wedstrijdbeker was of zo'n ding met koekjes erin of zoiets. Hij was van generfd hout met een diepe glans die het licht naar mij terugkaatste. Ik keek ernaar en probeerde erachter te komen wat het nou precies was. Ik merkte niet dat iemand wat tegen me zei, tot de sigarenlucht ineens vol in mijn neus kwam en ik in de gaten kreeg dat de dikke chef zijn deur had opengedaan omdat bonzen op het raam niet had geholpen.

'Je komt toch niet voor haar?' vroeg hij en ik snapte het

niet, maar de anderen allemaal wel, want ze begonnen ineens te lachen.

Toen moest ik ook lachen omdat het zo gek was dat ze allemaal lachten en ik zei: 'Voor wie?'

De sigaar dook bij elke lettergreep richting zijn kin en hij knikte naar de plank: 'De oude dame in de doos.'

Ik bleef lachen maar ik weet echt niet meer of ik het nou leuk vond of niet. Ik schudde mijn hoofd en omdat ik niet wist wat ik anders moest zeggen zei ik: 'Nee, ik wil een taxi naar Queens Crescent, alstublieft', en een chauffeur die Ali heette stond op en ik volgde hem naar zijn auto buiten. Achter hem aan liep ik het straatje uit naar de veel bredere hoofdstraat.

Ik vroeg aan Ali wat hij wist over de dode vrouw op de plank. Hij zei dat ze er al was voor hij daar was komen werken en dat was anderhalf jaar geleden. Iemand had haar in een taxi achtergelaten en was haar nooit op komen halen en als ik het hele verhaal wilde weten moest ik het aan de baas vragen wiens naam ik meteen weer vergat omdat hij voor mij altijd Tony Soprano is gebleven.

De zon kwam op en met het licht erachter zagen de gebouwen eruit als hun eigen schaduw en ik dacht: hoe kan het nou iemands eindbestemming zijn om voorgoed op een plank in een taxicentrale te blijven staan? Ik had wel eens gehoord van het vagevuur, de plek waar je moet wachten als hemel en hel niet zeker weten of ze je wel willen, maar ik had nooit gedacht dat het betekende dat je voorgoed zou blijven steken in een urn bij Taxi Apollo. Ik kon de kwestie niet van me af zetten en voelde hem naar een donker hoekje in mijn schedel graven, voor later.

Nu ik erover nadenk komt het allemaal weer neer op het maken van keuzes, snap je? Mijn betere ik stapte die ochtend niet meteen in de taxi. Mijn betere ik stormde terug naar binnen en redde Violet uit de sigarenrook en van de mobilfoon en de oploskoffie en de gesprekken van de mannen die beter hadden moeten weten dan zulke taal uit te slaan in het bijzijn van een oude dame. En nadat ik haar uit het voorgeborchte van de taxicentrale had bevrijd, verloor mijn betere ik haar uit haar houten kistje en strooide haar bij zonsopgang gul in alle richtingen uit over de top van Primrose Hill.

Maar mijn echte ik, de teleurstellende ik, die stapte bij Ali in de auto, gaf hem mijn adres en liet haar daar achter.

Ik heet Lucas Swain en ik was bijna zestien toen dit allemaal begon, de nacht dat ik zo laat bij Ed bleef hangen en Violet ontmoette in haar urn. Een paar dingen over mezelf voor het geval je die wilt weten. Ik heb een moeder die Nick heet en (ergens) een vader die Pete heet en een grote zus, Mercy, de jassenleenster over wie ik het had. Ze zit nu zo'n beetje in de piek van een sarcastische fase die al zo'n zes jaar duurt. Ik heb ook een broertje dat Jed heet.

Even iets over Jed. Op de dagen dat ik hem naar school breng, verzint hij altijd iets gekks om aan me te vertellen. Hij vertelt het me altijd op precies dezelfde plek: het laatste stukje nadat we de hoek zijn omgeslagen naar Princess Road. Je weet altijd of hij van tevoren iets heeft bedacht, omdat hij dan bijna niet kan wachten tot hij er is, en op de dagen dat hij moeite heeft om iets te bedenken, treuzelt hij en komen we uiteindelijk te laat, wat we geen van bei-

den erg vinden. De mop is de manier waarop mijn broer afscheid neemt.

Het andere goeie van Jed is dat hij pap nooit heeft mee-gemaakt en dat hem dat ook niet kan schelen. Net voordat Jed werd geboren, verdween pap, dus hebben ze elkaar nooit gezien. Jed weet, wat pap betreft, nergens van.

Wat pap betreft is er veel wat we niet weten. Mam geeft op hem af omdat hij ons in de steek heeft gelaten, en dan luister ik half en ik knik omdat dat haar een beter gevoel geeft. Maar ik ben bang dat ze niet helemaal eerlijk is, want als hij door een bus is overreden of in een brandend gebouw zat opgesloten of uit een vliegtuig is gevallen, hoe had hij dat ons dan moeten laten weten?

Ik heb ooit een film gezien over een buitenaards wezen dat in menselijke gedaante op aarde in een psychiatrische inrichting terechtkwam. Hij wist iedereen fantastische dingen te vertellen en bleef de doktoren maar uitleggen wie hij was en waar hij vandaan kwam en wat hij te bieden had aan geheimen uit het heelal en zo, maar ze dachten gewoon dat hij gek was en spotten hem plat en hij is daar tot zijn dood gebleven. Misschien is pap ook zoiets overkomen. Misschien wil hij al vijf jaar niks liever dan ons opbellen en mag hij daar waar hij opgesloten zit niet bellen, en zit hij gewoon te wachten tot wij hem vinden. Dat soort gedachten, en soortgelijke dingen, komen minstens één keer per dag bij me op.

Wat ik zei: het niet weten is het ergste.

TWEE

Ali zette me thuis af met zijn taxi en ik ging meteen naar bed, ook al was iedereen net van plan om op te staan. Mam liep een paar keer in haar pyjama langs mijn kamer met die je-was-te-laat-thuis-blik van haar, maar ik deed net of ik het niet merkte.

Ik lag daar een eeuwigheid maar kon niet in slaap komen. Jed had het zaterdagochtendprogramma op tv te hard staan. Mam zong mee met iets stoms op de radio. Mercy had mijn jas gevonden op de trap en sloeg met deuren en ging tekeer over het geld dat ik had gebruikt om naar huis te komen, maar daar kwam het niet door. Dat is allemaal heel normaal voor een zaterdag en meestal slaap ik daar dwars doorheen. Steeds als ik mijn ogen dichtdeed stond die urn daar op zijn armoedige plank me boos aan te kijken, waar ik onrustig van werd, zodat ik mijn ogen weer opendeed. Het was een heel gek gevoel om verwijten te krijgen van een urn.

Ik stond op, trok mijn kleren weer aan en ging een eindje wandelen op de hei. Het was een prachtige dag met een strakblauwe lucht, herfstkleuren en een fris windje, waardoor ik vergat dat ik niet had geslapen, maar het ontspande me niet. Dat deel van de hei zit vol met enorm grote

kraaien. Ze hebben reusachtige poten en terwijl ze rondlopen, kijken ze naar die grote poten alsof ze niet kunnen geloven dat die zo groot zijn. Ze zien eruit als acteurs die met hun handen op hun rug dat stuk repeteren uit het toneelstuk waar de koning zegt: 'Dit is de winter van onze onvrede...'

Ik bleef een tijdje naar ze kijken en liep toen naar de top van de vliegerheuvel en at een appel. Vanaf daar kun je praktisch heel Londen zien: de Sint-Paul, de Telecomtoren, de gebouwen op Canary Wharf en de dokken. Vlak onder me liepen een paar hardlopers op de sintelbaan en een heleboel mensen met honden en kleine kinderen, maar niet veel oude dames, en daarom begon ik me af te vragen wat al die oude mensen in Londen eigenlijk uitvoerden met hun tijd.

Wat had de oude dame in de taxicentrale eigenlijk gedaan voor ze de hele dag zat te niksen in die urn?

Was ze 's morgens ook vroeg, maar dan echt vroeg, opgestaan, zoals de meeste oude mensen? Mam zegt dat dat komt door hun arbeidsethos en dat dat ook de reden is waarom oude mannen pakken met dassen dragen in plaats van een trainingsbroek, en waarom oude dames een halfuur voordat het opengaat in de rij staan voor het postkantoor en ze heel schone gordijnen hebben en zo. Maar betekent zo vroeg opstaan niet gewoon dat je meer tijd overhebt om oud te zijn?

Voor die tijd had ik er nooit over nagedacht hoe het zou voelen om bejaard te zijn. Op straat was ik gewoon om bejaarde mensen heen gezigzagd en had stiekem met mijn vrienden gelachen om hun gekke haar en hoge taillebroe-

ken en de manier waarop ze bij kassa's de boel stonden te rekken omdat ze dan iemand hadden om mee te praten. Het ene moment had ik er nooit één seconde over nagedacht, en het volgende maakte ik me echt heel erg druk over de vraag hoe het was om oud te zijn en vast te zitten in Londen, waar iedereen sneller vooruitkwam dan jij en zelfs de meest simpele onderneming uiteindelijk de hele dag in beslag kon nemen.

Zij was het. Ik weet het gewoon. Het was mijn oude dame, de dooie in de urn.

Ik weet nog dat ik op die heuvel zat met achter me vliegers die door de lucht zoefden en dat de gedachte in me opkwam dat het best eens zou kunnen dat zij en ik een soort gesprek voerden. Een dode oude dame probeerde me vanaf haar plek op de plank wat bij te brengen over zestigplussers. Het gaf een goed gevoel, een haren-overeind-in-je-nek-gevoel, zoals wanneer je te gekke muziek hoort, of wanneer je high bent en naast je zit iemand op wie je stiekem verliefd bent. Ik verdacht mezelf ervan dat ik het verzon, maar dat maakte nauwelijks wat uit. Ik verzin zoveel belangrijke dingen, bijvoorbeeld dat ik onweerstaanbaar ben voor meisjes, of dat ik chagrijnig en mysterieus ben zoals mijn vader, of ik verzin wat mijn vader op een bepaald moment aan het doen is, op dit moment bijvoorbeeld.